

PARK LIFE
SHUICHI YOSHIDA

UIT HET JAPANS VERTAALD DOOR LUK VAN HAUTE

zirimiri press

Onder het kruispunt van Hibiya lopen drie spoorlijnen. Als je pakweg het gebouw van Yurakucho Mullion vergelijkt met de toppings van een verjaardagstaart en die vanaf de hemel erboven met een scherp mes doormidden snijdt, zul je in het biscuitgedeelte ongetwijfeld een uitgebreid kluwen van metrostations en -gangen aantreffen, als een heus mierennest. Dat geldt voor deze hele buurt. De bovengrondse versiering mag dan kleurrijk ogen, binnenin zit alleen luchtig gebak dat je niet meteen doet watertanden.

Ik ga door de poortjes en loop in de richting van de uitgang Hibiya-park, terwijl ik uitkijk voor de

natte vloer die juist wordt schoongemaakt. De ondergrondse gang die zich recht voor me uitstrekt, heeft een laag plafond en hoe verder ik loop, hoe meer mijn eigen lichaamslengte lijkt te krimpen. Als ik onderweg omkijk, is de vrouw niet te zien, hoewel ik dacht dat ze samen met mij uit de metrotrein was gestapt. In die trein van de Hibiya-lijn heeft zich daarnet een incidentje voorgedaan. Hij bleef een tijdlang op station Kasumigaseki staan zonder dat er enige verklaring werd omgeroepen, en toen werd de airco uitgeschakeld en viel hij helemaal stil. Met de gasaanslag op die plek nog vers genoeg in het geheugen voelde ik de neiging om rond te snuiven of er geen verdachte geur hing. Ik wist niet hoelang we daar al stonden, maar leunend tegen de deur staarde ik suffig naar een advertentie van het Japans Netwerk voor Orgaantransplantatie, die aan de andere kant van het glas te zien was. In de advertentie stond: 'Ook na uw dood leeft er iets voort. Dat is uw wil.' Ik denk dat ik echt wel suffig moet zijn geweest. Ik verkeerde in de waan dat Kondo, mijn oudere collega, die op station Roppongi al was uitgestapt, nog achter me stond.

‘Kijk daar nu eens. Daar krijg je toch koude rillingen van?’

Ik drukte mijn vinger tegen het glas en glimlachte naar, zo bleek, een mij onbekende vrouw achter me. Alle omringende passagiers staarden me aan. Ook de vrouw die zo plotseling door me was aangesproken, keek verbluft. Maar net toen de andere passagiers het wilden uitproesten, richtte die onbekende vrouw haar blik naar buiten en antwoordde kalmweg op mijn vraag: ‘Je hebt gelijk. Ik krijg er koude rillingen van.’ Nu was het mijn beurt om verbluft te kijken.

‘... Het idee dat mijn organen ook na mijn dood voortleven, maakt me een beetje bang, of hoe zal ik het zeggen, het geeft me een eng gevoel,’ ging de vrouw door. Ze sprak alsof ze met iemand praatte die ze al tien jaar kende. Ik kwam ervan af met het schaamrood op de wangen, maar toch waren mijn oksels nat van het zweet. Mijn medepassagiers leken tot de conclusie te zijn gekomen dat we twee kennissen waren die gewoon een poosje niets tegen elkaar hadden gezegd en hadden hun belangstelling al verloren.

De trein bleef ook daarna nog een tijdje stilstaan. De vrouw begon naar de advertenties die van het plafond hingen te staren alsof er niets was gebeurd, ik van mijn kant drukte mijn gezicht tegen het glas om te vermijden dat onze blikken elkaar zouden kruisen en bad in mijn binnenste: kom op, rijd vlug weer door!

Aan het eind van de smalle ondergrondse doorgang loop ik de trap op naar de uitgang Hibiya-park. Ik kom vrijwel dagelijks tijdens de openingsuren van de winkels via deze trap in het park uit, maar toch heb ik het nog nooit meegemaakt dat ik in deze doorgang iemand tegenkwam. Wellicht heb je ook bij metro-uitgangen echte toppers, zoals die van Sukiyabashi, en onbeminde zoals deze, maar als ik dan toch elke keer zo moederziel alleen ben, kunnen ze deze uitgang net zo goed mijn naam geven.

Boven aan de schemerige trap kom ik achter de politiepost van het park naar buiten. Zodra ik over de lage afrastering naast de openbare toiletten stap en zo het park binnenkom, prikkelt een doordringende geur van aarde en gras mijn neusgaten, heel anders dan de

lucht in de metro. In het park zorg ik ervoor zo veel mogelijk met neergeslagen blik te lopen. Op het paadje tussen de bomen en struiken rond de Hartenvijver kijk ik alleen naar mijn voeten, zo vermijdend dat ik dingen in de verte zie. Ik vervolg mijn weg langs de rij ginkgo's en de Kleine Concertruimte en betreed het plein met de grote fontein. Op dat plein pikken duiven voer alsof hun leven ervan afhangt. Ik probeer er niet op te trappen terwijl ik het plein oversteek en ga dan op mijn gemak op een van de banken rond de fontein zitten. Op dit moment mag ik niet meteen mijn hoofd opheffen. Ik trek eerst mijn das los en nip aan het blik koffie dat ik bij een kiosk in de metro heb gekocht, één slokje maar. Vlak voordat ik mijn hoofd ophef, is het beter een paar seconden mijn ogen te sluiten. Langzaam haal ik een keer diep adem en vervolgens steek ik met een ruk mijn hoofd omhoog en sper ik mijn ogen open. Als ik ze zo ineens opensper, springen in één keer de grote fontein, de diepgroene bomen en het Imperial Hotel – respectievelijk een beeld op korte, middellange en lange afstand – mijn gezichtsveld binnen, maar met het perspectief abrupt

verstoord en omgedraaid. Voor mijn ogen, die aan de nauwe ondergrondse gang waren gewend, is het een beetje belastend, maar het binnenste van mijn hoofd gaat ervan duizelen en ik kan een lichte trance ervaren. Ik weet niet waarom, maar soms wellen er ook tranen op. Maar probeer ik de oorzaak van die tranen te achterhalen, dan ontwaak ik uit mijn roes en drogen ze meteen op.

Gisteravond keek ik in de flat van de Udagawa's naar de film *Unzipped*. Omdat de twee nog steeds niet terug zijn, was ik alleen met hun geliefkoosde aap Lagerfeld. Eerst hield ik me tijdens het kijken nog wat met dat doodshoofdaapje bezig door het op mijn schouder te zetten of een tennisbal te rollen, maar voor ik het wist was ik blijkbaar helemaal opgeslorpt door de film, want Lagerfeld ging slechtgeluimd voor de tv staan en begon krijsend een soort *hip up*-oefeningen te doen. Om hem weer in een goed humeur te krijgen ging ik in de keuken zonnebloempitten halen, legde er een twintigtal op mijn handpalm en stak die uit. Lagerfeld pikte de pitten een voor een met zijn vingers op en beet ze krakend fijn met zijn kiezen.

De film was een documentaire over Isaac Mizrahi, een modeontwerper in New York, en hij begon met zwart-witbeelden van hem op een straathoek daar in de stad, waar hij de ochtend na een show in het voorjaar van 1994 een krantenrecensie over zijn collectie staat te lezen. De recensie luidt als volgt: ‘De show was tegelijk een succes en een mislukking. Dat is in een notendop ons oordeel over zijn collectie. Een allegaartje van stijlen, karakteristiek gebruik van kleuren, misslagen in de materiaalkeuze. Zijn avondjurken misten ook glans.’ Nadat hij de krant heeft dichtgevouwen, loopt Mizrahi rustig weg. En ondertussen mompelt hij: ‘De dag na een show voel ik me rotslecht. ’s Ochtends wil ik mijn bed niet uit. En ondanks de vermoeidheid van de show kan ik niet goed slapen ...’

Kijkend naar de film besepte ik waar de naam Lagerfeld vandaan komt. Ik ben verantwoordelijk voor de pr en verkoop bij een bedrijf dat zich voornamelijk bezighoudt met badschuim en parfum, zodat ik geregeld door damesbladen blader en redelijk thuis ben in de modewereld. Een van de ontwerpers van Fendi of Chanel heet inderdaad Karl Lagerfeld. Wellicht

hebben de Udagawa's hun troeteldier vernoemd naar de man die de bijnaam 'dictator van de modewereld' draagt.

De Udagawa's zijn momenteel elk om hun eigen reden het huis uit. Toen Mizuho, die op de universiteit een jaar hoger zat dan ik, me vroeg op de aap te letten die ze als huisdier houden, stemde ik zonder aarzelen in, omdat ze op drie minuten wandelafstand van mijn eigen flat woont en omdat zij me ook geregeld met iets uit de nood helpt, maar ik had nooit gedacht dat het zo lang zou duren. Om precies te zijn: haar man Kazuhiro is dertien dagen geleden weggegaan en vijf dagen later is Mizuho zelf ook vertrokken. Waarom is me niet helemaal duidelijk. Maar ik weet wel waar ze momenteel zijn. Kazuhiro logeert in een businesshotel in Shinagawa en Mizuho bij een vriendin van de middelbare school, die werkt als stewardess op internationale vluchten. Als ik wil, kan ik dan ook altijd contact met hen opnemen.

In afwachting van Kondo, die affiches voor een nieuw product is gaan afleveren in onze winkel in Roppongi,